

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ANDRÉ DE LORDE

Η ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΗΣ

Τό βοτανολογείο πού βρίσκεται στή γωνία τῆς οδοῦ Λεπιά, στή Μομφάρτη, ἀνῆκε στήν κυρά Γκωτιέ μιά γυναίκαρα πενήντα χρόνων, πρῶην μαμῆ, ἡ ὁποία εἶχε γνωρίσει μέρες πύ εὐτυχιόμενες. Ἀπό τὰ παλιά τῆς μεγαλεία, ἡ κυρά Γκωτιέ διατηροῦσε ἀκόμα χωρίς ἄλλο μερικῆς ὑψηλῆς σχέσεις γιατί δέν περνοῦσε μέρα χωρίς ἕνα ἀριστοκρατικό ἀμάξι ἡ ἐν' αὐτοκίνητο πολυτελείας νά σταματήσει πρὸς στήν πόρτα τῆς.

Γι' αὐτό κ' οἱ γείτονες δέν ξαφνιάστηκαν ἕνα πρωί βλέποντας μιά κομψή κυρία νά κατεβαίνει ἀπό ἕνα κουπέ μὲ οἰκόσημα, νά διατάζει μιά στιγμή κ' ἔπειτα νά μπαίνει μέσα στοῦ ἀμφίβολου αὐτοῦ κατὰστημα.

— Σέ τί μπορῶ νά σᾶς ἐξηγητηῶ, κυρία; ρώτησε ἡ κυρά Γκωτιέ προσπαθώντας νά τρυπήσει μὲ τὸ βλέμμα τῆς τὸ παχὺ βέλο πού ἐκρυβε τὸ πρόσωπο τῆς ἐπισκέπτριας.

— Θέλω μορφίνην, ἀπάντησε μὲ προσπάθεια σὲ χαμηλὴ φωνὴ ἡ νέα γυναίκα.

— Μορφίνην! Ξανάπε ξαφνιασμένη ἡ κυρά Γκωτιέ, μὰ δέν πούλαμε ἔδω ἀπ' αὐτῆς, πηγαίνετε σὲ κανένα φαρμακεῖο.

— Ἔχετε καλὰ διὰ δὲ θὰ μοῦ δώσουν.

— Προμηθευθῆτε τότε μὲ ἐντολὴ ἱατροῦ.

— Μὰ γιατί δὲ θέλετε νά μοῦ δώσετε ἀφοῦ ἔξερω πὼς ἔχετε...

Καί γὰρ νά κόψη μονομιάς ὅλες τῆς ἀρνήσεις τῆς παλιάς μαμῆς, τῆς ἔτεινε μιά κάρτα προσθέτοντας:

— Αὐτὴ ἡ κυρία μ' ἔστειλε ἔδω.

— ὦ! ἂν ἔρχεστε ἐκ μέρους τῆς κυρίας Βερνέι, εἰπε ἡ κυρά

Γκωτιέ ἀφοῦ ἔσφιξε μιά ματιὰ στήν κάρτα, ἀλλάζει τὸ ζήτημα. Αὐτὴ ἡ κυρία εἶπε μιά ἀπὸ τῆς πύ καλῆς πελάτισσῆς μου, στήν ὁποίαν μπορῶ νάχω κάθε ἐμπιστοσύνη. Θὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τὴν πρώτη μου ἀρνήση. Ἄν ξέρατε τῆς ἐνοχλήσεις πού ἔχουμε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Θέλετε νάνεθτε; Ὅ, μπορέσουμε νά μιλήσουμε καλλίτερα ἀπὸ ἄπάνω πάτωμα...

Ἡ κυρά Γκωτιέ εἶχε ἀκόμα δύο δωμάτια πάνω ἀπὸ τὸ κατὰστημα τῆς κ' ἐκεῖ γινότανε τὸ ἐμπόριο τῆς μορφίνης ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε τῆς μιά μεγάλες προσόδους.

Ὅταν ἡ κυρά Γκωτιέ ἔβαλε τὴν καινούργια τῆς πελάτισσα κ' ἔκαθε ἀνοίξε ἕνα κούφωμα κρυμμένο στὸν τοῖχο καὶ ρώτησε:

— Πόση θέλετε;

— Δώστε μου εἴκοσι γραμμάρια.

— Εἶπε πολὺ! Μὰ σὰς τὴ δίνω.

Καί τῆς ἔτεινε ἕνα μπουκαλάκι. Γι' ἀντάλλαγμα ἡ νέα γυναίκα τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ φράγκων.

— Μπορῶ νά κάνω μιά ἔνεση ἔδω, τώρα ἀμέσως; ρώτησε ἡ ἀγνωστῆ. Δὲν ἔχω κάνει ἀπὸ χτές.

— Εὐχαρίστως. Θὰ σὰς τὴν ἐτοιμάσω μόνη μου. Ἔχετε τὴ μικρὴ σας σύριγγα; ... Δώστε τὴ μου. Πόση δόση θέλετε;

— Πενήντα σαντιγκράμ!

— Πενήντα σαντιγκράμ! φώνησε ἡ κυρά Γκωτιέ. Μὰ εἶπε πολὺ, πάρα πολὺ. Δὲ μπορῶ ν' ἀναλάβω τέτοια εὐθύνη. Νὰ κάνετε τὴν ἔνεση σπῆτι σας.

Μὰ ἡ ἀνάγκη τοῦ εὐεργετικοῦ δηλητηρίου ἐβασάνιζε τόσο τὴ μορφινομανῆ καὶ οἱ ἱκεσίες τῆς ἔγιναν τόσο ἐπιμονες ὥστε ἡ κυρά Γκωτιέ ἄρχισε νά ταλαντεύεται καὶ μὲ τὴν προσφορὰ ἐνὸς νέου φιλοδωρήματος, εἰ ἀνυσχίτες τῆς σκορπίστηκαν.

Μεθοδικὰ καθόρισε τὴ δόση τοῦ πολυτίμου ὑγροῦ, ἔκοψε τὴ βελόνα, κ' ἐτρύπησε τὸ χερί σὸ μέρος πού τῆς ἔδειξε ἡ νέα, βυθίζοντας τὴ βελόνα ἀνομιᾶς στὴ σάρκα. ἔπειτα, ἀργά, ἀδείασε τὸ περιεχόμενο τῆς σύριγγας. Μὰ δέν εἶχε καλὰ-καλὰ τελειώσει τὴν ἔνεση καὶ ἡ μορφινομανῆς ἔβγαλε μιά κρανηγὴ τὰ μάτια τῆς

Μόλις ἔφυγε ὁ Λουκιανός, ἡ Σουσάνα βυθίστηκε σὲ σκέψη.

τεντώθηκαν ὑπερβολικὰ καὶ θόλωσαν καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω. Εἶχε λιποθυμήσει.

Ἡ κυρά Γκωτιέ ὄρησε πρὸς αὐτὴ καὶ τὴ μετάφερε σὸ κρεβάτι τῆς. Μὲ τὸ πρῶτο κατάλαβε στὴ νέα τὰ κλασικὰ συμπτώματα μιάς καρδιακῆς συγκοπῆς προερχομένης ἀπὸ τὴν κατάχρηση τοῦ ἐπικινδύνου ναρκωτικοῦ. Βιαστικὰ ἐξεφάνισε κάθε τι πού μποροῦσε νά τὴν ἐνοχοποιήσει καὶ ἐπειδὴ ἡ κατάσταση τῆς ἀσθενοῦς δέν ἐπιδεχόταν τὴν παραμικρὴ καθυστέρηση, ἔτρεξε νά εἰδοποιήσει τὸν πύ κοντινὸ γιαντῶ.

Εἶταν ἕνας νέος γιαντῶς τῆς συνοικίας ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιρὸ εἶχε μαντέψει ὅλα ὅσα γίνονταν ἀπὸ ὑπολοπ μαγαζὶ τῆς κυρά Γκωτιέ.

— Μιά κυρία ἐλιποθύμησε σπῆτι μου, τοῦ εἶπε αὐτὴ καθὼς ἐπήγαιναν σὸ δρόμο. Ἐλάτε γρήγορα, γιατί ἡ κατάσταση τῆς μὲ φοβίζει!...

— Περὶ συγκοπῆς πρόκειται; εἶπε ὁ γιαντῶς. Καὶ πὼς προήλθε;...

— Δὲν ἔξερω... Μόλις εἶχε μπῆκε σὸ μαγαζὶ μου, δταν ἔξαφνα...

— Λέγε λοιπόν! πρόκειται περὶ μορφινομανοῦς, στήν ὁποία ἔκανε ἔνεση...

Καί ἐπειδὴ ἡ κυρά Γκωτιέ διαμαρτυροῦταν, ὁ γιαντῶς ἐπρόσθεσε:

— Πήγαυτε μὲ γρήγορα σ' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη. Δὲν ἔχουμε οὔτε λεπτό νά χάνουμε...

Μερικὰ λεπτὰ ὑστερότερα, βρισκότουσαν διπλά στήν ἀσθενῆ τὴν ὁποία ἡ ἱατρικὴ ἐπέμβαση ἔκανε νά συνέλθῃ ἀμέσως.

Τώρα ὁ γιαντῶς κοιτοῦσε προσεχτικὰ τὴν ἀρρωστῆ. Αὐτὸ τὸ πρόσωπο, ἂν καὶ ἀλλοιωμένο ἀπὸ τῆς θλίψεις τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὸ ἄγριο πάθος τῆς μορφίνης, τοῦ θύμιζε σὲ ὅλες τῆς γραμμῆς του μιά νέα κόρη πού εἶχε ἄλλοτε ἀγαπήσει, μὰ πού ἡ οἰκονομικὴ του μετριότης τὴν ἐμπόδιζε νά τὴ νυμφευθῆ. Εἶταν κόρη ἐμπόρων πολὺ πλουσίων τῆς Λυόν. Παιδιά ἀκόμα, ἔπαιζαν μαζί καὶ πολὺ γρήγορα εἶχε ἀναπτυχθεῖ μεταξύ τῶν ἑνας ἔρως, ὁ ὁποῖος ἔμενε ἡ πύ γοητευτικὴ ἀπὸ τῆς ἀναμνήσεις του.

Ὁ γιαντῶς εἶχε παραδοθεῖ σὸ θάλαττο πού ξανάφανε στὴ μνήμη του αὐτὴ ἡ ἔκτακτη ὁμοιότης δταν τὰ βλέφαρα τῆς ἀρρωστῆς ἀνασηκώθηκαν βιαρεὰ καὶ φανέρωσαν δὺο γαλῶζια μάτια τῶν ὁποίων τὴ λάμψη εἶχε ὀρθοῖ ἡ μορφινὴ τὸ βλεμματικὸ φάρμακο, ψιθύρισε ἐκπληκτικὰ:

— Ἐσὺ! ἔσὺ, Λουκιανέ! Εἶπε δυνατόν!

Ἐἶταν βέβαια αὐτὴ! Δὲν τὸν εἶχε ξεχάσει. Εἶχε μπροστά του τὴν ἀγαπημένη μικρὴ συντροφίστρια τῶν παιδικῶν του χρόνων. Μ' ἕνα κίνημα ἔδειξε στὴν κυρά Γκωτιέ τὴν πόρτα καὶ παίρνοντας τὰ χεῖρα τῆς νέας γυναίκας, εἶπε:

— Πῶς ἔσεῖς ἔδω, Σουσάνα; Τί σὰς συνέβη;

— Μ' ἀναγνωρίσατε; ἔχω ἀλλάξει πολὺ ὥστόσο,

Καί τοῦ διηγῆθηκε τότε ὅτι κατοικοῦσε πὸ ἐτῶν σὸ Παρίσι, μὲ τὸν κομητὰ ντέ Λυσσάκ, τὸ σύζυγό τῆς. Ταῦς πρώτους μῆνες τοῦ γάμου τους εἶχαν ζήσει ἀκορετὰ εὐτυχιόμενοι! μὰ, σιγά-σιγά, ὁ κόμης, ἀπορητίοντας κάθε πρόσχημα, τῆς εἶχε παρουσιάσει παίχτης, μέθυσος, κτηνώδης, ἀσώτος ἔξουθεν ἀπὸ τότε ξένοι, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον καί, μέσα στήν ἀπελπισία τῆς, δέν εἴσφιξε πύ παρηγορία παρὰ στὴ μορφίνην.

— Μὰ πὼς τὴν ἐμάθατε; τὴν διάκοψε ὁ γιαντῶς.

— Ὑπέφερα πρὸ δύο χρόνων ἀπὸ τὸ ἦπαρ. Οἱ γιαντῶι ἀναγκάστηκαν νά καταφύγουν σ' ἕνα ναρκωτικὸ γιὰ νά μὲ ἀνακουφίσουν στῆς κρίσεις μου. Ὅταν ἔγινα καλά, ζήτησα ν' ἀνακουφίσω τὴν καρδιά μου μ' αὐτὸ τὸ εὐεργετικὸ φάρμακο πού μοῦ εἶχε ἀνακουφίσει τὸ σῶμα.

— Ὁ σύζυγός σας δέν ἔχει ἀντιληφθεῖ τίποτε;

— Τὰ ἔξερι ὅλα.

— Καί δέν ἔκανε τίποτε γιὰ νά σὰς ἀποτρέψει;

— Ἀπεναντίας! χάρη σ' αὐτὸν μπορῶ καὶ βρῆκα πάντοτε μορφίνην. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνση αὐτῆ τοῦ κατὰστηματος ὅπου προμηθευόταν μορφίνην μὰ παλιά του φιλενάδα!...

— Μὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἕνας ἄθλιος!

— Εἶνε φίλος μᾶς πολὺ πλουσίας κυρίας πού θέλει νά τὴν παντρευθεῖ. Ὡς σήμερα ἀρνήθηκα νά τοῦ δώσω τὸ διαζύγιο πού μοῦ ζητάει. Θέλει νά μὲ ξεφορτωθῆ.

— Ναι, μὴν ἀμφιβάλετε γι' αὐτό. Θέλει τὸ θάνατό σας. Σὰς σκοτάνει ἀργὰ καὶ ἀθόρυβα. Ἄλλοιμον! ὑπάρχουν ἐγκλήματα πού δέν μπορεῖ νά τὰ χτυπήσει ὁ νόμος. Πρέπει νά ὑπερασπισθεῖτε μόνη σας τὸν ἑαυτὸ σας. Ἀκοῦστε με, Σουσάνα: ἂν ἐξακολουθήσετε νά κάνετε ἐνέσεις διατρέχετε κίνδυνο θανάτου, ἡ τοῦλάχιστο, τρέλλας. Ἐτσι πού κ' ἂν ζήσετε θὰ μεταβληθῆτε σ' ἕνα ῥακος ζωῆς. Θέλω νά σὰς ἀποσάσω ἀπὸ τὸ θανάσιμο πάθος σας. Ἐξέρω ἕνα οἶκμα ὅπου γίνεται ἀντιμορφινικὴ θεραπεία καὶ ἀπὸ αἴριο...

— ὦ, ναι, τὸν διάκοψε ἐκείνη, σώστε με. Τώρα πού σὰς ξαναβρῆκα θέλω νά ζήσω.

Οἱ κόνες ἀναμνήσεις ξαναγύρισαν ἀφθονες στὴ μνήμη τους. Εὐχαριστιόντουσαν νά τῆς ἀναπολοῦν τὴ μιά ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

Για τους ανθρώπους

Μη συζητάτε ποτέ σας. Δεν πρόκειται να πείσετε κανένα. Οι γνώμες των ανθρώπων μοιάζουν με τα καρφιά: Όσο τα χτυπάτε, τόσο τα χάνετε πιο μέσα.

Όταν ιδούμε καλά πώς εινε φτιαγμένος αυτός ο παλινόκομος, δεν μπορούμε παρά να ευχαριστήσουμε άμεως το Θεό, γιατί μās έδωσε το θάνατο.

Για το γάμο

Ό ζυγός του γάμου εινε πολύ βαρύς. Γι' αυτό ύπάρχουν και δυο πρόσωπα που τον κρατάνε. Προσοχή όμως να μη κουραστούν και αυτοί... οι δυο!

Ό γάμος πότε καταστρέφει τον έρωτα και πότε τον δημιουργεί.

Στην πρώτη περίπτωση έχουμε πάντοτε «γάμον έξ έρωτος». Στη δεύτερη πάντοτε ύπάρχει συνοικέσιον.

Από όλες τις τρέλλες που κάνει ο άνθρωπος στη ζωή του, η μικρότερη εινε ο γάμος, και αυτό γιατί δεν μπορεί να τον κάνει κάθε μέρα.

Δεν εινε αλήθεια περίεργο! Γιατί αφού αγαπάμε τόσο τις γυναίκες των φίλων μας, δεν μπορούμε ν' αγαπήσουμε τόσο και τη δική μας!

Ό άντρας οση γυναίκα του θα δώσει τη ζωή. Η γυναίκα οση άντρα πρέπει να δώσει την καρδιά της...

Τις περισσότερες φορές οι άντρες παντρεύονται για να ξεκουραστούν απ' τη ζωή, ενώ οι γυναίκες με το γάμο θέλουν μόνο να ζήσουν... Και έτσι αρχίζουν η πρώτες παρεξηγήσεις...

*

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΚΟΥ

Μιά μέρα ο Γκαστόν Μπουασιέ ήτέλησε να πειράξει τον Ρενάν.

- Έξερεις δι τα αυτόγραφα μου πωλούνται ακριβότερα από τα δικιά σου; του ειπε.
- Δεν άμφιβάλλω...
- Προχθές σε μιá δημοπρασία ένα δικό σου πουλήθηκε για 200 φράγκα, ενώ το δικό μου πήγε στα 500.
- Γνωρίζεις όμως τον λόγο;
- Όχι.
- Το αυτόγραφο σου το άγ'γρασα εγώ για να το άποσύρω από την κυκλοφορία.
- Πώς αυτό;
- Εινε γεμάτο ορθογραφικά λάθη και εφρόντσια για την καλή σου φήμη.

Κόκκαλο ο Μπουασιέ.

με μιá βαθειά χαρά. Η Σουσιάνα προπάντων θυμόταν με πάθος το ωραίο αυτό παρελθόν. Μι' από κ' ποια συστολή δεν τολμούσε να του κάνει άκόμα κανένα ύπαινη για το μέλλον τους που τόσο γλυκά το έβλεπε τώρα.

Ό γιατρός την άκουε άνήσυχος. «Μην ένθουσιάζεστε έτσι, της ειπε δειλά. Πρόχει να ξεκουραστήτε τώρα θα ξαναϊδωθούμε αύριο».

Εκείνη τη στιγμή το μάτι της Σουσιάνας έπεσε στη βέρα που ο νέος γιατρός φορούσε στο χέρι.

- Είστε λοιπον παντρεμένος; ρώτητε με άγωνία.

- Ναί, πρό έξι χρόνων, άπάντησε εκείνος πολύ σιγά, ύστερ' από μακριά οδυνηρή σιωπή.

- Αχ! έκανε αυτή. Και έπρότθεσε, άπελιτισμένη:

- Είστ' ευτυχισμένος;

- Έχω μιá πολύ καλή γυναίκα και δυο όμορφα παιδάκια...

Η Σουσιάνα του έδωσε το χέρι.

- Χαίρε του ειπε.

- Χαίρε...

Η Σουσιάνα τον άκουσε να κατεβύνει τη σκάλα κ' έπειτα ν' άτομαρύνεται αφού έκανε τις τελευταίες συστάσεις στην κυρά Γκωτίε. Βυθώστηκε σε βαθειά σκέψη.

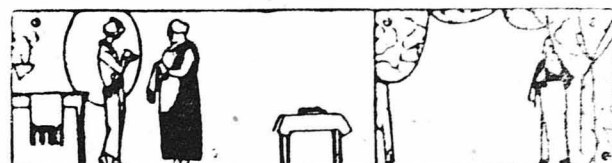
Παντρεμένος, ξανάτε άελετισμένη.

Αυτό εΐταν το τέλος των τόσων σύντομων όνειρων της. Για ποιό λόγο να ζήσει τώρα; Για ποιό λόγο ν' άντισταθεί εναντίον του θανάσιμου όηλητηρίου. Χωρίς καμιά ύποστήριξη, χωρίς στοργή, χωρίς έλπίδα θα ύποκυλιε γρήγορα σ' αυτό.

Και θυμήθηκε τα λόγια του γιατρού, και ειδη τον εαυτό της άξαφνα γερασμένο, έλεινόν, κλεισμένο μ' άλλες τρελλές σ' ένα άσυλο.

Τότε σηκώθηκε από το κρεβάτι της, τράβηξε τρεκλίζοντας προς το ντουλάπι όλου βρισκόταν η μορφήν, γέμισε μιá σύριγγα δόκλινη κ' έκανε μιá βαθειά έννεση στο μέρος της καρδιάς.

Το αποτέλεσμά εΐταν κεραυνόβολο. Στο πρόσωπό της άπλώθηκε η χλωμάδα του θανάτου και κυλίστηκε νεκρή στο πάτωμα... André de Lorde

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΚΑΙ ΑΙ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Πιός έπρόσεξε ποτέ τα πόδια των έντόμων; Τις έργατικές μέλισσας τα πόδια εινε άριστοσυρτήματα τέχνης. Γιατί συγκεντρώνουν μαζί λαβίδα, βούρτσα και καλάδι.

Και η μόν βούρτσα εινε από πολλές τρίχες, όρατες μόνο με μικροσκόπιο, τόσο σύμμετρα βαλμένες που αποτελούνε ένα μηχανία με τό όποϊον η μέλισσα καθαρίζει τα γεμάτα από γύρι των λουλουδιών φτερά της.

Κοντά δε στη βούρτσα εινε ένα κοίλωμα που έχει σχήμα καλαθίου και στο όποϊο πέφτει η γύρις των φτερών.

Μερικά ύδρόβια έντομα έχουν τα πόδια των σάν λεπτοφυή κοπιά για να περνούνε τα νερά.

Άλλα δε, όπως η μυίγες, έχουν οσην άκρη των ποδιών των ένα σάν έλασμα όδοντωτό, με την βοήθεια του όποϊου περιπατούνε εύκολα στις λείες επιφάνειες και άκόμα άπάνω στον πάγο και στο τζάμι...

Γενικά τα όργανα του ανθρώπου παραβαλλόμενα με εκείνα των έντόμων, εινε άτεχνα και άτελέστατα.

Αν κυτάξετε με μικροσκόπιο το «οραστήριον» του χειρουργου, φαίνεται σάν χονδρο πριόνι και η όξυτάτη μητη της βελόνας φαίνεται σάν χονδροστραπτήρι.

Αν κυτάξουμε όμως με μικροσκόπιο και τα των έντόμων, θα θαυμάσουμε την τέχνη και τη λεπτότητα τους.

Το γαμφό νύχι του λιονταριού ύπολείπεται πολύ από τέχνη και από δύναμη από το γαμφό νύχι της άράχνης.

Στα περισσότερα ζώα η άφή αναπληρώνει μιá χαρά τη γλώσσα.

Εινε γνωστές η συνεννοήσεις των μυρμηγκιών με τις κεραίες των, τις όποιες ο σοφός Λούβερ ένώμασε «γλώσσα των κεραϊών».

Ό σοφός αυτός έκλεισε σ' ένα σκοτεινό θάλαμο, υπρηγήκια πολλά. Στην άρχη αυτά γύριζαν άτακτα εδω κι' εκεί, ζητώντας έξοδο. Αμα ένα βήκη κάποιιο δίοδο, γύρισε στα άλλα, άγγιγισε μερικα με τις κεραίες του, εκείνα πάλιν άγγιξαν τα άλλα και όλα βγάκανε, γεμάτα χαρά, από τη δίοδο.

Τα μεγάλα ζώα έχουν μόνον δύο μάτια. Τα έντομα έχουν ένα πλήθος ματιών. Το μυρμηγκι έχει καμιά πενηνταριά. Η συνειθισμένη μυίγα έχει 8.000 μάτια, μερικές δε χρυσαλλίδες, είκοσι πέντε χιλιάδες!

Τα μάτια αυτά πίνουν το μεγαλύτερο μέρος του κεφάλιού του έντόμου και όπως οση συνειθισμένη μυίγα, αποτελούνε το τεταρτον του βήρους από το σώμα των. Κι' όσα μόν εινε νυκτόβια, τα έχουνε πιο μελανά, για να άπορροφούνε πειό εύκολα τις άκτινες του φωτός, τα ύδρόβια έχουν τρία ζευγάρια ματιών, από τα όποια τα δύο εινε προς τα επάνω, τα δύο πλάγια και τα άλλα δύο προς τα κάτω, ώστε το έντομο όταν κολυμβά μέσα στο νερό, να βλέπη το ψάρι που έρχεται μέσα από το νερό για να το φάη και το σουλι που ρίχνεται απ' έξω, και να ξεφεύγη.

Άλλα κ' η όσφρησι των έντόμων εινε άνεπτυγμένη από μεγιστη άπόστασι αισθάνονται και τις πιο μικρές όσμεις και προ παντός τα σαρκόβια, όπως εινε η σφήκες και η μυίγες.

Ό Βλανβίγγ ύποστηρίζει ότι το α'σθητήριο της άφης των έντόμων εινε στις κεραίες των.

Ο Δουγές, έκοψε τα κέρατα των μελισσών και ειδη ότι τότε με δυσκολία εύρισκαν τροφή.

Ό άνθρωπος και τα μεγάλα ζώα, έχουν μόνον δύο όσφρητικές κοιλότητες, της μητης. Τα έντομα και προ παντός η χρυσαλλίδες, έχουν εκατομμύρια δλόκλινα, μικροσκοπικώς κόλπους η κοιλότητες.

Η επιστήμη δεν κατώρθωσεν άκόμα ν' ανακαλύψη, που εινε η άκοστική των έντόμων, που έχουν την αξιοθαύμαστη ιδιότητα ν' άκούνε μόνον όσους ήχους τα ώφελουν και να μη άκούνε όσους δεν τους ενδιαφέρουν, όσο δυνατοί κι' άν εινε.

Π.χ. ο βόμβος της βασιλίσσας των μελισσών, ξεσπώνει όλο το σμινός της κυψέλης, σε ώρα κινδύνου. Ενώ η γιοφφειά, όσο δυνατή και άν εινε και όσο κοντά και άν πέση, τις άφίνει άδιάφορες.

Ό φυσιολάτρης

